

SAJÓ LÁSZLÓ

A. örök

AD NOTAM JUHÁSZ GYULA

(AKI A SZEGEDI KLINIKÁN, 54. SZÜLETÉS-
NAPJÁN BEVESZI A VERONÁLT)

Az évek jöttek, mentek, te maradtál.
Emlékeimből nem fakult
Arcképed a szívemben, fénylett
A vállaidnak íve, most is hallom
A hangod, és én mindig mentem utánad
Az élet egyre mélyebb erdejében.
Ma már motyogva ejtem a neved ki,
És reszketek tekintetedre,
Mint Isten szemétől a hívő
A templomablakon beeső fényben
Az örökös sötétben. Csak Ő nem lát.
Milyen volt szemed színe,
Jól tudom. Már azt is tudom,
Hogy az egyetlen voltál a sokból.
Az ifjúság zöld vadonában, az avarban
A boldogság kékmadárteteme oszlik.
De ne hidd, szívem, hogy ez hiába volt,
És hogy egészen elmúlt, ó, ne hidd!
Mert benne élsz te minden fel nem vett
Nyakkendőmben és eldadogott szavamban
És minden eltévesztett köszönésben
És minden el nem küldött imélemben
És egész elbaszott életemben
Tovább dalol neved zenéje bennem
Torkomon ledugott mutatóujjbegyemben
Lüktetsz, reggeli kávéim íze vagy,
Velem kelsz föl, mint Földre a Nap
Benne élsz te minden szóközben, szóban
Gólörömömben, depresszióban
Megyek, hova? minek? járműveken, járdán
Zebrán kelek át, miért? ott se vársz rám
Eddig nem mondtam, legyen végre vége
Mert szép az élet, mert benne élsz te

Teáltalad Teérted és Tebenned
Úgy teszek, mint aki van, mint aki még lenne
Eddig se bírtam, most hagyom abba
Születésnapom halálom napja
Fogvacogva viszem át, fogva tartva
Szivemben a szerelmet a túlsó partra
Gyűltek napjaim, mint szemenként a veronál
Most már van elég, egyszerre... Ne soká
Tartson a halál, ha az élet eddig
Utoljára ejtem a nevedet ki
A.!

Ez az utolsó szavam. Veronál, tea
Halálnak halálával kell hatnia
De te élsz és uralkodol örökké, A.

(A szövegben – a Juhász Gyula-sorokon, -parafrázisokon kívül – Áprily-, József Attila- és Nagy László-idézetek.)

